

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213225272
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4213225272.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senát JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: V. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. R., o zaplatenie sumy 874,75 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 6C/48/2014-190 zo dňa 19. novembra 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania .

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1,3, § 53 ods. 1-4, § 54 ods. ods. 1,2, § 121 ods. 3, § 524 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a) b), § 3 ods. 1,2, § 4 ods. 1,2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8, § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal na obsah žaloby, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 874,75 eura spolu s úrokom z omeškania. Svoj nárok odôvodnil tým, že žalovaná s právnym predchodcom žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s. dňa 23.11.2006 uzavreli zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej boli žalovanej poskytnuté peňažné prostriedky. V žalobe žalobca tiež uviedol, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24.03.2011 postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej, ktorá ku dňu postúpenia predstavovala sumu 2.711,47 eura, pozostávajúca z istiny 2.463,84 eura a úroku z omeškania 247,63 eura, ktorý si žalobca v tomto konaní neuplatnil. Poukázal na to, že v zmysle zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1.659,70 eur ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 34,99 eura, vždy k 20. dňu v mesiaci. Zdôraznil, že podanou žalobou uplatnil splátky úveru splatné od 20.11.2010 do 20.11.2012 v počte 25 a celkovej výške 874,75 eura. Splátky pôvodne splatné od 20.05.2011 do 20.11.2012 sa stali splatnými dňa 10.05.2011, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru

3. Súd prvej inštancie sa prioritne zaoberal otázkou vecnej legitímácie strán sporu v tomto konaní s tým, že pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej mal preukázať, keďže ide o dlžníka zo zmluvného vzťahu, plnenie z ktorého je predmetom tohto konania. Vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobcu v tomto konaní súd prvej inštancie konštatoval, že v zmysle zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách žalobcu v tomto konaní zaťažovala povinnosť preukázať dodržanie postupu v zmysle § 92 ods. 8 citovaného zákona. Žalobca svoju aktívne vecnú legitímáciu v konaní vyvodzoval zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 uzavretej medzi žalobcom a obchodnou spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a. s.. V tejto súvislosti poukázal na to, že na prípady postúpenia pohľadávok bánk je potrebné okrem

všeobecného ustanovenia §524 a nasl. OZ aplikovať ustanovenia lex specialis, t.j. ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., keďže zákon o bankách v prípade bankových úverov poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovoprávnom vzťahu z titulu bankového úveru. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, žalobca v konaní nepreukázal, že by Slovenská sporiteľňa, a.s. doručila žalovanej písomnú výzvu na splnenie omeškaného peňažného záväzku. Zdôraznil, že písomná výzva na splnenie je jednou z podmienok platného postúpenia pohľadávky bankou. Výzva sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka, lebo ide o tzv. faktický úkon, ktorý je nevyhnutnou podmienkou ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky bankou v prípade, ak klient banky je napriek písomnej výzve banky nepretržite v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Nepredloženie tejto výzvy s doručenkou má za následok, že žalobca nepreukázal začatie plynutia lehoty trvania nepretržitého omeškania dlžníka banky dlhšieho ako 90 kalendárnych dní ako predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky Slovenskej sporiteľne a.s. v prospech žalobcu. Nakoľko žalobca dodržanie tohto postupu zo strany právneho predchodcu žalobcu nepreukázal, súd prvej inštancie konštatoval, že nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní. Keďže súd nemal preukázané súčasné splnenie oboch podmienok predpokladaných v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávok z 24.03.2011 v je podľa § 39 Občianskeho zákonníka (pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.) v časti pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanej zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.11.2006 neplatným právnym úkonom a z toho dôvodu žalobca v súvislosti s uvedenou zmluvou nie je veriteľom žalovanej. Pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel. Namietal nesprávne právne posúdenie, nesprávne skutkové zistenia a porušenie práva na spravodlivý proces. Poukázal na to, že súd prvej inštancie v danom prípade rozhodol bez nariadenia pojednávania. Zastal názor, že ust. § 297 písm. b) CSP je potrebné vykladať tak, že ak žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobcu a rovnako podľa názoru súdu sú tieto tvrdenia preukázané tzn. skutkové tvrdenia neboli sporné, potom súd v zmysle ust. § 297 písm. b) CSP žalobe vyhovie bez nariadenia pojednávania, avšak v prípade, ak skutkové tvrdenia sú sporné, súd nemá určité skutočnosti za preukázané, potom nie sú splnené podmienky pre rozhodnutia v zmysle ust. § 297 písm. b) CSP t. j. bez nariadenia pojednávania a preto je rozhodnutie súdu podľa názoru žalobcu nesprávne. Vytýkal súdu prvej inštancie, že v danom prípade súd nevyslovil svoj právny názor a tým nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov, čím odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Vyslovil názor, že preukázal splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Uviedol, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní a zároveň bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu svojho peňažného záväzku. Žalobca zastal názor, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB a porušeniu bankového tajomstva. Žalobca tiež poukázal na čl. 19 bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok s tým, že nakoľko ust. § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si v posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Na základe uvedeného zastal názor, že preukázanie splnenia podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB v konaní nebolo potrebné, keďže žalobca preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili v danom prípade odchyľne od § 92 ods. 8 ZoB. Podľa názoru žalobcu mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy s príslušným úrokom z omeškania.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie rozhodol v poradí prvým rozsudkom č. k. 6C/48/2014-90 zo dňa 13.09.2016 tak, že žalobu zamietol a proti tomuto rozsudku podal odvolanie

žalobca. Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 7Co/220/2017-139 zo dňa 28.09.2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol.

9. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil v otázke nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu. Rovnako správne vyhodnotil právny vzťah medzi stranami sporu ako vzťah spotrebiteľský a zároveň postupoval správne, keď sa zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, teda tým, či žalobca je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Súd prvej inštancie dospel k správnej právnej závere o absencii aktívnej legitímácie na strane žalobcu, keď síce žalobca predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 24.03.2011, ale nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre postúpenie predmetnej pohľadávky pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa a. s., voči žalovanej ako dlžníkovi vyplývajúcej z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách.

10. K námietkam odvolateľa odvolací súd dodáva, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky, preto pokiaľ došlo k postúpeniu pohľadávky banky v rozpore s týmto ustanovením, je treba takýto právny úkon považovať za neplatný. Úpravou § 92 ods. 8 zákona o bankách mal zákonodarca na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorý vyhlási mimoriadnu splatnosť pohľadávky a pritom nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa prialo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok, konkrétne aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal, že banka pred postúpením pohľadávky žalovanú riadne písomne vyzvala na splnenie jej záväzku a táto napriek tomu zostala v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní a rovnako je správny záver súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 20.04.2011 žalovanej. Z obsahu spisu vyplýva, že na č. l. 22 spisu sa nachádza Oznámenie o postúpení pohľadávky právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou a.s., zo dňa 12.04. 2011 adresované žalovanej. Doručenie tohto oznámenia žalovanej žalobca ani jeho právny predchodca nepreukázali. Z uvedeného vyplýva, že postúpenie pohľadávky sa uskutočnilo skôr ako došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru žalobcom dňa 20.04.2021 a tiež to, že predmetom postúpenia boli aj doposiaľ nesplatené splátky, s ktorými žalovaná nebola v omeškaní, keďže konečná splatnosť úveru podľa zmluvy o úvere mala nastať až dňa 20.11.2012, čo je v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách. Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, nie je možné urobiť záver o tom, že predmetný úver bol ku dňu postúpenia splatný.

11. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú ani odvolaciu námietku, že v predmetnej veci si zmluvné strany dohodli postúpenie pohľadávky, a to s poukazom na ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách, ktorý pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, keďže ust. § 92 ods. 8 predmetného zákona nevylučuje odchylnú úpravu vzájomných vzťahov. Ustanovenie § 89 ods. 1 prvej a tretej vety pred bodkočiarkou zákona o bankách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, na ktoré žalobca vo vyjadrení v priebehu odvolacieho konania o. i. poukazoval, uvádza: „Banka a pobočka zahraničnej banky pri vykonávaní bankových činností na území Slovenskej republiky uzatvárajú a vykonávajú obchody so svojimi klientmi na zmluvnom základe v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchyľne od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť.“ Odvolací súd na základe odkazu žalobcu na citované zákonné ustanovenie však poznamenáva, že tvrdenie žalobcu, že v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach (ďalej aj „VOP“) si zmluvné strany mohli dohodnúť postup pri postúpení pohľadávky na tretí subjekt podľa § 89 ods.1 zákona o bankách odchyľne od toho, ako je upravený v § 92 ods. 8 tohto zákona, nie je správne. Podľa názoru odvolacieho súdu z povahy ust. § 92 ods. 2 vyplýva, že sa od jeho znenia nemožno odchyliť. Odvolací

súd v tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017, z ktorého vyplýva, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.). Zároveň dovolací súd v odôvodnení uvedeného rozhodnutia uvádza: „Tým, čo je ale z pohľadu správnosti úvah nižších súdov v prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu tým najdôležitejším, je to, že zadefinovanie v rámci bankového zákona podmienok, za ktorých môže banka pristúpiť k postúpeniu pohľadávky, je z povahy veci úpravou, ktorej zmyslom (účelom) je to, že bez splnenia takýchto podmienok k postúpeniu prísť nemôže (nesmie). Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom - neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom.“

12. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23. októbra 2019 sp. zn. 30Bdo/12/2019, v ktorom dovolací súd konštatoval, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchyliť.

13. S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách neprípúšťa možnosť odchyľnej úpravy. Odvolací súd poukazuje na čl. 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, v ktorom je uvedené: „Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim súhlasom Banky“. Žalobca na základe tohto ustanovenia vyvodzoval, že vo Všeobecných obchodných podmienkach si zmluvné strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Ani s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožnil, keďže nie je možné obísť zákonné podmienky postúpenia uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, navyše zmluvnou podmienkou uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktorú nemožno považovať za individuálne dojednanie zmluvných strán.

14. K námietke žalobcu, že vo veci nebolo vytýčené pojednávanie a nebol súdom vyslovený právny názor odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dňa 02.09.2019 vo veci určil pojednávanie na deň 19. 11. 2019 (čl. 172 spisu). Právnomu zástupcovi žalobcu bola zmena termínu pojednávania doručená dňa 11.09.2019, čo vyplýva z doručky založenej na čl. 173 spisu. Žalobca svoju neúčast' písomne ospravedlnil podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 15.11.2019 a navrhol vec prejednať v neprítomnosti strán sporu. Z obsahu zápisnice o pojednávaní konanom pred súdom prvej inštancie dňa 19.11.2019 vyplýva, že stany sporu sa pojednávania nezúčastnili a súd vec prejednal v ich neprítomnosti a vo veci rozhodol rozsudkom, ktorý je predmetom tohto odvolacieho konania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nepovažoval námietku žalobcu za opodstatnenú, pretože ako z vyššie uvedeného vyplýva pojednávania pred súdom prvej inštancie sa nezúčastnil a sám navrhol vec prejednať v jeho neprítomnosti. V nadväznosti na vyššie uvedené je potom nedôvodná aj námietka žalobcu v tom, že súd prvej inštancie na sa na pojednávaní nevyjadril k predbežnému právnomu posúdeniu. q

15. Záverom odvolací súd uvádza, že absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ) posudzuje súd ex offio t.j. aj v prípade, že žalovaná túto neplatnosť právneho úkonu nenamietala. Správne preto postupoval súd prvej inštancie v tom, keď sa zaoberal tým, či sú splnené všetky zákonné podmienky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré ustanovenia sú kogentné a či došlo k riadnemu postúpeniu pohľadávky, aj keď túto skutočnosť žalovaná nenamietala.

16. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože jej v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).